

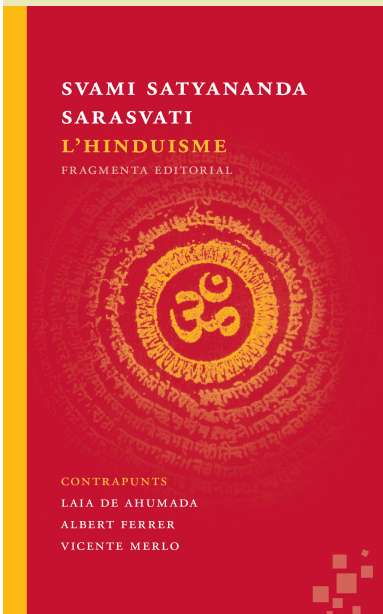
SWAMI SATYANANDA SARASWATI: LA RECERCA DE LA TOTALITAT

"El primer gran pas en el camí espiritual és adonar-te que tens un problema"

Swami Satyananda Saraswati (Barcelona, 1955) és una d'aquelles persones a qui un viatge li va canviar la vida. Ara bé, el seu no va ser un viatge qualsevol. Un bon dia, de jove, cansat de viure sense trobar-li massa sentit a això de l'existència, va decidir marxar sense res en busca de tot. I aquesta totalitat la va trobar a l'Índia, on va donar el salt cap al gran despreniment capbussant-se de ple en el camí espiritual com a "renunciant" al costat del seu estimat guru Swami Muktananda. Després d'endinsar-lo en el camí del loga, la meditació i el Dharma hindú, va ser aquest qui el va empènyer a coordinar diversos centres de la seva tradició a Europa, però el camí no havia fet més que començar... Lluny de conformar-se amb aquesta ocupació, la part més profunda del viatge d'introspecció de Swami Satyananda encara estava per arribar.

La mort física del seu mestre va ser la guspira que el va portar de tornada a l'Índia per iniciar un peregrinatge pels seus indrets més sagrats. Aquesta fase es va allargar durant més de 20 anys, temps que va consagrar a la contemplació i a l'estudi detallat de les sagrades escriptures al caliu de deixebles directes de Ramana Maharshi i també d'altres mestres i *mahatmas*. Expert en la tradició hindú, la filosofia del loga, del Advaita Vedanta i del Shivaisme de Catxemira, *Swamiji* ha dedicat els tres darrers anys de la seva vida a impartir seminaris i dirigir grups de contemplació, recessos i diverses celebracions de caire espiritual al nostre país, i també ha aprofitat per vessar el seu gran coneixement sobre l'hinduisme en un llibre que sota aquest mateix títol tot just acaba de veure la llum.

En la següent entrevista exclusiva, *Swamiji* ens parla acurada i àmpliament de diversos aspectes relacionats amb la tradició espiritual que ell domina, alhora que intenta donar resposta a les grans preguntes de sempre i oferir també el seu valuós punt de vista sobre el difícil moment de crisi que ens toca viure. En definitiva, el seu testimoni és tota una font d'inspiració per animar-nos a emprendre, de forma decidida, la recerca joiosa del propi Ésser. I tot plegat, ens ho trasllada amb el mateix segell que ell tant ha admirat en els seus mestres; de forma humil, pròxima i compassiva, destil·lant un inconfusible amor per la transmissió de les immortals ensenyances.

Qui és Swami Satyananda?

Una persona nascuda a Catalunya...

Com és va produir la teva crida interna cap a l'espiritualitat?

Com molts joves, buscava un sentit a la vida i com que no en tenia prou amb el que la societat m'oferia vaig marxar de casa en busca de llibertat. Després d'uns anys per Europa, lluny de l'Espanya franquista, em vaig adonar que aquesta llibertat externa tampoc m'omplia... És en aquest context que vaig començar a tenir accés al loga, a la meditació i a la Bhagavad Gita, que em va causar un impacte molt fort. Al voltant dels 20 anys, en la meditació, vaig sentir una necessitat molt clara de trobar un guia. Vaig decidir vendre el poc que tenia i va ser així com vaig marxar cap a l'Índia, on vaig iniciar una recerca que em va portar des de l'Himalaia fins a Ganeshpuri, un poblet a prop de Mumbai, on es trobava l'*ashram* de Swami Muktananda, que va tenir un gran ressò dins meu i em va canviar la vida. Allà va començar un camí que encara es manté ben viu...

Com definiries l'espiritualitat?

Com el procés de recerca cap a la joia i la plenitud. Tot ésser humà té la necessitat de cercar l'autèntica felicitat. Ara bé, vivim en una realitat evanescent i transitòria que fa que tot allò que té nom i forma només ens pugui aportar una felicitat relativa. En aquest nivell extern sempre ens sembla que ens falta alguna cosa... Fins que arriba el dia en què una certesa, o amb sort la veu del mestre, ens diu que busquem dins nostre. El que podem trobar aleshores no és fruit de res, és el que ja És, el que ja Som, el que sempre hem Estat. La infinitat és en el nostre cor i la volem retrobar, però no ho aconseguirem mai mirant cap a fora. Hem d'anar apartant les capes de falses identifications per arribar a aquest reconeixement.

És sinònim d'amor?

Sí... però no d'amor envers quelcom, sinó d'Amor com a experiència total. En el fons, aquesta essència és Amor perquè és l'Ésser de tots els éssers. Com més ens establim en aquesta unitat, amb més naturalitat floreixen virtuts com l'Amor, la humilitat o la compassió.

Es pot arribar a ser feliç sense tenir aquesta consciència?

Crec que no. Els nivells d'existència són molts, i de vegades, sentint petits plaers, podem creure que som feliços. Ara bé, si parlem de l'autèntica felicitat, la que té a veure amb la llibertat interior, segurament el que et fa feliç en un determinat moment, no t'hi farà en un altre. La felicitat relativa que es troba en el goig momentani no té res a veure amb la recerca de l'Ésser. La veritable felicitat no està subjecte al canvi, ni a la causa ni a l'efecte, ni tampoc al temps ni a l'espai.

Com s'explica que hi hagi gent més predisposada al camí espiritual i gent que menys? És una qüestió de karma?

A nivell relatiu, tots som el que les impressions de vides passades ens deixen ser. Per tant, aquesta aspiració per l'espiritualitat pot començar a fluir o no... Hi ha gent que no sentirà aquesta necessitat i no veurà el perquè ha d'emprendre un camí espiritual. Les persones que seguim aquest camí no ens hem de sentir diferents ni superiors; l'*Atman* -l'Ésser- és en tothom, però cada persona està en el nivell d'experiència on li toca estar. Res no es pot forçar.

Els dogmatismes han fet també molt mal en l'avversió cap a l'espiritualitat...

Els dogmatismes han estat més aviat cosa de certes religions que no pas de l'element espiritual en si. Les veritats úniques, les condemnes, les *fatwas*, el pecat, els déus venjatiu, els "pobles elegits"... han fet molt de mal. Ni totes les religions ni tots els camins són iguals, i certament hi ha dogmes o inclús déus als quals, des del sentit comú, és millor no acostar-s'hi.

Com veus doncs la relació del hinduisme amb la religió?

A l'hinduisme no es parla d'un únic llibre sagrat, d'un únic messies ni d'un únic profeta, ni tampoc d'un únic camí per a tothom.

“La veritable felicitat no està subjecte al canvi, ni a la causa ni a l’efecte, ni tampoc al temps ni a l’espai”

“Acceptem formes de viure absolutament innobles com a normals”

“Ens hem de desaferrar de moltes coses, però especialment de nosaltres mateixos”

“Un no necessita seguir buscant quan de veritat s’adona que ja És, que allò que ha estat buscant sempre ha estat aquí”

“El procés de “comercialització” que pateixen tant el Hatha loga com el Tantra, fa que sovint no tinguin pràcticament res a veure amb la seva tradició i sentit original”

“El iogui no es manté aliè a les pautes que regeixen el dia a dia, però sap que la plenitud es troba en el seu cor”

L'hinduisme no es parla d'un únic mestre sagrat, d'un únic mestre ni d'un únic precepte, ni tampoc d'un únic camí per a totom, sinó que ens trobem amb una visió molt diferent i àmplia, per això es coneix com *Sanatana Dharma*, “el dharma etern”. Per exemple, en el Rig-veda, potser el text més sagrat de l'hinduisme, hi trobem centenars de savis o *rishis* que han fet de transmissors de l'ensenyament, però cap d'ells n'és l'autor. L'hinduisme és reconèixer l'ordre còsmic i l'anar-t'hi harmonitzant per viure el teu camí amb correcció.

En quin lloc hem de situar a les divinitats?

En l'espiritualitat, com jo l'entenc, la divinitat l'has de trobar en el teu cor. Per descomptat que hi ha fases en què t'ajuda la concepció d'una divinitat externa, però arriba un punt en el qual la divinitat l'has de reconèixer com la teva pròpia essència, més enllà de noms, formes i personatges. Transcendent qualsevol tipus d'identificació que tingui res a veure amb el teu propi personatge i els seus conceptes. Aquest és el gran repte, veure què hi ha més enllà de tot això. Allò que pots arribar a reconèixer en el teu cor, és l'essència de tot el que existeix.

Quin significat té ser un renunciant?

Des de l'antiguitat hi ha dos camins cap a l'Absolut; el de la persona amb família que està involucrada en el món i la societat, i el del renunciant que prefereix desprendre's de tot un seguit de coses per poder concentrar-se més en la seva tasca de contemplació. Els dos camins són perfectament vàlids; en el primer cas, és l'acció desaferrada la que et fa créixer, i en el segon, la concentració total de la teva vida en la contemplació i la practica espiritual.

Et sents completament lliure de l'ego?

Deixaria aquesta resposta en un cert interrogant... L'ego té les seves capes subtils i no saps mai com pot arribar a manifestar-se, però per damunt de tot, un ha d'intentar romandre en la consciència que sempre es troba darrera l'ego. Els *mahatmas* també s'enfaden i poden tenir certs desitjos, però darrera d'aquest ego funcional no perden mai la consciència d'allò que roman sempre en si mateix.

L'ego és l'autèntic dimoni?

Em costa una mica pensar en aquests termes... L'ego no és més que el sentiment del jo (*ahamkara*) amb la influència de les nostres impressions passades, i al mateix temps, és la nostra eina de treball. En la filosofia del loga veiem que la ment i l'ego estan sota la influència de les tres qualitats (*gunas*) de la naturalesa (*prakriti*): *sattvas*, *rajas* i *tamas*. El iogui intenta que la seva constitució mental vagi sent cada vegada menys densa i opaca (*tamas*), i després intenta reduir la seva dependència i els seus desitjos (*rajas*) per anar entrant en un espai més pur, lluminós, ple de pau i joia (*sattva*). Aquest és un procés de purificació en el qual és molt millor no veure-hi enemics ni dimonis, i viure'l amb amor.

Què li diries a algú que vulgui domesticar el seu ego i no sàpiga per on començar?

Depèn de la persona, però sigui com sigui és molt important sortir del terreny mental. Per tant, recomanaria començar per allò més bàsic. Primer, purificar i sentir el cos fent Hatha loga. Després, la repetició d'un mantra i començar a meditar per així anar entrant en espais de pau i silenci més enllà de la ment. També li diria que intentés trobar un guia, algú que sàpiga més que tu en aquest camí, i si no pot ser, doncs utilitzar el llibre d'algun mestre respectat... El més important és poder arribar a sentir-nos part de quelcom superior i anar seguint certes pautes. Un cop t'obres, el camí t'acaba portant cap on has d'anar.

I tot plegat amb molta paciència...

Per descomptat. El canvi no és quelcom instantani; el procés espiritual és per a tota la vida. Com més a fons vagis, més t'adonaràs que aquest és el més gran viatge, sense principi i sense fi. Depenem tant de la immediatesa que això fa que de vegades caiguem en experiències bàsicament catàrtiques, és a dir, pràctiques puntuals que et fan sentir qui sap què però que no et serviran de massa uns mesos més tard. Es tracta d'anar canviant pas a pas la teva constitució interna...

“Si els polítics no saben el que es fan és greu, i si ho saben, encara ho és més”

“Sempre veurem les coses segons la nostra projecció i el nostre propi grau de puresa”

“L'autèntica espiritualitat es troba en la humilitat i en la no identificació”

El camí és llarg i ens porta més tard. Es necessita anar caminant pas a pas i tota consciència interna.

Es bo que meditar s'estigui posant de moda?

Meditar és una bona eina però ha de ser part d'un camí. I un ha de saber quin camí vol seguir. A Occident ens encanta fer diverses pràctiques alhora, però així és molt difícil arribar a experimentar un autèntic canvi. Si volem fer-nos-ho tot nosaltres mateixos, no veurem com l'ego s'autoprotegeix. L'ego i la ment no volen autotranscendir-se, per això ens hem de centrar en unes determinades pautes per entrar en el flux i la gràcia d'un determinat procés. L'occidental està tan aferrat al culte a la individualitat que li costa molt l'acte d'humilitat que suposa entregar-se plenament a un camí. Quan es dona aquest moment, es produeix un miracle, és una gran oportunitat. Això ho veiem en la Bhagavad Gita...

Què hem vingut a fer aquí?

Des de la ment racional, limitada i dual, tota resposta serà falsa... Sembla que som aquí, oi? Doncs aprofitem el temps el millor que puguem i anem cap a la llum. Sobretot, enfoca't cap on vas. A nivell més profund, també podríem indagar “qui ha vingut” i què entenem per “aquí”...

Què és l'Ésser?

L'*Atman* és allò que no pertany al reialme del temps ni de l'espai, no és fruit de cap causa ni efecte, no és existència ni no existència, no surt de res ni va enlloc, és a l'origen de tot i al final de tot, no pot ser ni vist ni comprès, no és objecte d'experiència i sempre És... Resumint, a les Upanishads es defineix com Existència Absoluta (*Sat*), Consciència d'aquesta Existència (*Chit*) i Joia (*Ananda*). Però potser la millor resposta de totes seria el Silenci...

I la Realitat Suprema?

El Silenci novament, més enllà de qualsevol concepte... Tota idea és falsa perquè el llenguatge per si mateix és dual.

Tot està bé com està?

Des del punt de vista Absolut sí. Des del punt de vista relatiu, les coses són molt millorables... Tenim una economia mundialista opressora amb uns banquers que haurien d'estar tots a la presó i en canvi tenen la nostra riquesa i la dels nostres néts, amb uns polítics que en són còmplices... Acceptem formes de viure absolutament innobles com a normals i això és molt greu.

Com es pot entendre que això passi?

En aquest nivell relatiu de la realitat sempre hi ha conflicte entre les forces de la llum i les forces de la foscor. En aquest pla del karma el conflicte és quelcom natural i la preciosa utopia no existeix. Això no vol dir que la persona espiritual sigui passiva davant d'aquest tipus de situacions injustes i no s'impliqui. Un dels perills de l'espiritualitat és que pugui crear persones febles... Un ha de trobar el principi Superior dins de si mateix i alhora crear una fortalesa interna que li permeti llançar-se a la batalla, tal i com fa Arjuna a la Bhagavad Gita. La gran lluita de cada dia és actuar amb noblesa, fortalesa i fent les mínimes concessions davant les diverses situacions innobles que ens podem trobar.

Sense pràctica i disciplina no anem enlloc?

És molt difícil. Si els conceptes espirituals només es queden en el pla mental no arribarem ni a la cantonada... Es necessària una pràctica llarga i constant, de mesos, anys, decennis... De tota una vida.

La manca de devoció és un gran impediment per aprofundir en l'autoconeixement?

Dependrà de cada persona. El camí espiritual té moltes facetes i un ha de veure amb quines vibra més. Hi ha qui busca la devoció en si mateix i no la troba... No obstant, crec que poder tenir la sort de canalitzar aquesta devoció cap a la divinitat, un mestre, el nostre propi Ésser o l'Univers mateix, és molt important perquè l'Amor i les emocions formen una part important de la nostra constitució, i a mesura que les elevem cap a quelcom superior les alliberem de la relativitat. Les emocions poden causar patiment

a molta gent... El camí que es coneix com a Bhakti loga, el loga de l'amor vers la divinitat, és molt poderós.

Per què ens costa tant recordar que som Consciència?

Perquè estem obsessionats amb el nostre personatge i no l'aparquem ni un moment per veure què hi ha al darrere, on s'amaga la plena Consciència. En aquest sentit és clau el concepte de desaferrament. Desaferrament de moltes coses, però especialment d'un mateix.

Adonar-se'n del propi aferrament és un pas important...

Sens dubte. El primer gran pas en aquest camí és adonar-te que tens un problema. Adonar-te que estàs en una limitació i que pots estar en un espai molt més il·limitat. El motor hauria de ser l'aspiració per aconseguir la joia, que en el fons és el que tothom busca; qui es compra un cotxe nou, qui vol sortir amb la seva parella... En el camí del loga, busquem doncs la joia en majúscules, aquella que no et pot prendre ningú perquè ets tu mateix.

Quan deixem de buscar és quan ens trobem?

Normalment sí. El desig d'alliberament (*mumukshutva*) és quelcom que hem de cuidar i mantenir, però arriba un punt en el camí en què fins i tot això desapareix. Quan entrem en el gran Silenci, el buscador també desapareix. No necessitem seguir buscant quan de veritat ens adonem que ja Som. Que Allò que hem estat buscant sempre ha estat Aquí.

La filosofia Advaita Vedanta sosté que la realitat externa no és més que una il·lusió. Ens ho pots explicar una mica millor?

Això s'ha d'entendre en el context adequat. L'Advaita Vedanta considera que hi ha tres nivells de realitat: la Realitat Suprema (*paramartha*) més enllà de la dualitat i que sempre És; la realitat del somni (*pratibhashika*) i la realitat de l'estat de vetlla en la que tu m'estàs fent aquestes preguntes (*vyavahara*). Tant la realitat del somni com la realitat de l'estat de vetlla són realitats relatives, duals, causals, en el temps, subjectes al canvi, que apareixen i desapareixen. Tanmateix, aquests estats de consciència (tant la vetlla i el somni, com el somni profund) són objecte d'experiència del Subjecte, la Consciència Sempre Lliure, el que Som, l'*Atman*.

...

Hem de buscar la transcendència cap allò Real però des del món del nom i la forma. Bàsicament, es tracta d'un procés de desaferrament de la nostra falsa projecció dual que ens causa sofriment, de tot allò que no és *Brahman*, per arribar a reconèixer la Consciència pura que és a tot arreu. En realitat, aquest mètode ens vol portar al reconeixement que la Realitat Suprema és l'essència de tot i sempre. "Tot el que existeix és *Brahman*" (*Sarvam Kalvidam Brahma*), diu l'Advaita Vedanta.

Tenen sentit la majoria de les nostres ocupacions o ens hauríem de dedicar més a la contemplació?

Hauríem d'integrar la contemplació i portar-la a qualsevol activitat del dia a dia. El loga és per practicar les 24 hores del dia. L'atenció ha d'estar sempre present i si no la incorporem més enllà de les classes o les pràctiques puntuals, no té gaire sentit.

De veritat és possible il·luminar-se en aquest precís instant, com sostenia un dels mestres de l'Advaita Vedanta?

Per descomptat que és possible, però de la mateixa manera, en aquest precís instant tots som ja *Brahman*... Ara bé, quanta gent és capaç d'assolir-ho? Sembla que ara està de moda considerar que si comprens en què consisteix aquesta filosofia, ja ho has fet tot. Si et quedes en l'entelèquia et podràs sentir bé, però et faltarà el més important, la part experiencial. L'Advaita Vedanta requereix tot un camí de preparació i així ho reconeixen els grans mestres des de l'antiguitat. El discerniment (*viveka*) constant entre el que es Real i el que és irreal no s'aconsegueix així com així; es necessita una ment i uns sentits aquietats, constància, fortalesa, total convicció i equanimitat... Si un no té aquestes qualitats per poder indagar de veritat què hi ha darrere el pensament, potser serà millor practicar loga o repetir un mantra; pràctiques que t'ajudaran a purificar-te primer, abans d'entrar en

l'Advaita Vedanta. Aquesta mai ha estat una disciplina per a les masses.

A grans trets, quines diferències i similituds hi ha entre el loga, l'Advaita Vedanta i el Shivaisme de Catxemira?

Molt breument, el Raja loga és el camí que busca l'aquietament de la ment mitjançant la meditació, que ens pot permetre reconèixer la Consciència que hi ha més enllà dels pensaments. El camí del Advaita Vedanta requereix d'una ment ja aquietada i sobretot d'un intel·lecte subtil, per poder créixer en el discerniment del que Som, l'*Atman*; és el camí del Jñana loga. El Shivaisme de Catxemira és un sistema tàntric i no-dual, metafísicament molt profund, que també ens porta al reconeixement de la unitat de tot.

Quina consideració tens respecte el tantrisme?

La paraula *tantra* significa doctrina, ensenyament. Els *tantras* son escriptures revelades que exposen diverses pràctiques per assolir l'alliberació. L'hinduisme des del segle V o VI està impregnat d'elements tàntrics... Algunes de les bases indispensables de la tradició tàntrica son el guru, la iniciació, el mantra, *upasana* (la meditació), el *devata* (la divinitat adorada)... El suposat tantrisme que s'ha estès per Occident sovint no té res a veure amb el veritable Tantra. A Occident es parla sovint de "sexualitat tàntrica", cosa que no té res en comú amb el Tantra real, i desvirtua aquest terme... És cert que en el Tantra existeix l'anomenat camí de la mà esquerra (*dakshina marga*), secret i de difícil accés. Escoles com la Kaula exposen certs rituals minoritaris en què s'utilitza la unió sexual ritualitzada. Aquestes escoles i ritus son tradicionalment secrets i mai oberts. En el camí del Tantra, és el guru qui pot reconèixer l'adepte adequat per certes pràctiques que requereixen una gran preparació interior i un gran desaferrament difícil d'assolir. Si ens trobem amb anuncis de "pràctiques secretes" en el fons és una contradicció, ja que són secretes i no són per ser anunciades al públic en general.

L'espiritualitat, en general, sembla que arriba a Occident força desvirtuada...

Tal i com aquí es presenten, hi ha pràctiques que deixen sovint molt que desitjar... No podem deslligar una pràctica de les seves arrels si no volem que perdi el seu significat profund. El procés de "comercialització" que pateixen tant el Tantra com per exemple el Hatha loga fa que sovint no tinguin pràcticament res a veure amb la seva tradició i sentit original.

Quina necessitat hi ha de tantes pràctiques espirituals si en el fons totes semblen apuntar cap el mateix?

L'Univers ens ha donat múltiples vies perquè els éssers humans no som iguals. Tots tenim potencialitats i predisposicions diferents i per tant, segons el moment, cadascú pot trobar afinitat amb un camí determinat per créixer.

Malgastem massa energia?

El gran desgast d'energia es produeix amb el pensament. Hem d'aprendre a pensar menys o quan realment faci falta. Tenim moltes concepcions errònies de nosaltres mateixos que ens esgoten. També perdem molta energia amb la parla, normalment parlem compulsivament, sembla que el silenci ens espanti.

En què es diferencia l'energia d'un iogui?

El iogui és una persona que viu contracorrent perquè basa la seva felicitat en la seva essència interior, no depèn tant de les coses externes i això li permet ser més lliure. Un iogui és aquell que sap cuidar, guardar i elevar constantment la seva energia. A part dels nostres propis condicionaments, hem d'estar també molt atents a tot el que ens escupen a través de diversos aparells... Un iogui preferirà tenir la televisió apagada o molt millor no tenir-ne. Tot i que no es manté aliè a les pautes que regeixen el dia a dia, sap que la plenitud es troba en el seu cor.

És trist comprovar com l'afany de competència i separació afecta també de vegades determinats àmbits com les escoles de loga...

Els centres o els *ashrams* de loga també formen part del món, i per tant, no es pot evitar que les debilitats o certes tendències de les persones s'hi manifestin. Es més, pot passar encara amb més força. Aquest és el factor humà i crec que és molt millor veure les bones intencions més que no pas els obstacles; tothom fa el que pot, amb les seves limitacions... El meu mestre emfatitzava molt el fet de no perdre energia veient les faltes i errors dels altres, i continuar el propi camí amb fermesa.

Com hauria de ser l'equilibri entre espiritualitat i diners?

Aquest es produeix en el moment que t'adones que el diner és un poder. Accepta'l si tens la sort de tenir-ne, i sobretot, fes-ne un bon ús. Comparteix-lo també per donar suport a bones idees o projectes... A l'Índia, per exemple, tot i que pot semblar invisible, hi ha una caritat tremenda que dóna molta cohesió a la societat. Fins i tot la persona més pobre intenta donar una mica del poc que té.

Hem de desconfiar dels gurus que imparteixen ensenyances a un preu molt alt?

Un pot fer-se aquesta pregunta i observar després què ensenyen, com viuen, si depèn d'ells alguna institució o si potser només volen gent rica... Un ha de ser cautelós amb els mestres i comprovar si hi ha una harmonia al darrere. És cert que de vegades hi ha xifres que resulten misterioses... Tradicionalment, l'ensenyament no es ven. Antigament es realitzaven aportacions voluntàries (*dakshina*) segons les possibilitats de cadascú, destinades a sostenir el mestre i la transmissió de les ensenyances. A Occident sembla que això no està integrat. Si del que es tracta és de cobrir certes despeses, sempre i quan aquestes tinguin una finalitat noble, el preu hauria de ser raonable.

Llegeixes la premsa? Què sents quan ho fas?

Segueixo una mica l'actualitat mitjançant algun diari per Internet o escoltant butlletins resumits de notícies per la ràdio. El que sento és que ja no hi ha informació, sinó manipulació mental i condicionament. Cal mantenir una certa distància per veure sempre cap on ens volen portar. Normalment, em limito a observar.

Sents compassió pels nostres polítics?

La veritat, no gaire. *Brahman* també es troba en ells, però de la manera que actuen no em poden despertar simpatia. Molts d'ells no són gaire nobles i formen part del problema. La globalització i mundialització no funciona, però cap polític sembla disposat a admetre-ho.... En general, polítics amb ganes d'aportar idees noves i canviar el sistema, sembla que no existeixin. Sembla que la política actual és sols per fer perdurar el mateix sistema que ens destrueix. Segurament, els grans lobbies financers, usurers i de manipulació a gran escala no els hi donen opció, però ells ho accepten. Si no saben el que es fan és greu, i si ho saben, encara ho és més...

Quina opinió et mereix la independència de Catalunya?

Crec que és un fet interessant i necessari. Ens cal recuperar el nostre esperit profund i noble, conservar la nostra llengua, i la nostra cultura. A nivell relatiu, la naturalesa és diferenciació i cada poble o cultura té les seves particularitats. Si no posem l'atenció en això, la globalització s'ho pot acabar emportant tot. Ens caldrà però una segona independència, que serà l'alliberar-nos de la presó i engany del mundialisme i tornar a les nostres fermes i senzilles arrels.

Com es pot arribar a assimilar de forma permanent la consciència d'Unitat vivint en una societat tan fragmentada?

Només s'ha de recordar un cop més que la fragmentació sempre és quelcom mental... Percebem la realitat segons l'estat de la nostra ment.

No hi ha res a fer per trobar l'harmonia fins que la ment no es rendeix?

La Realitat que volem assolir no és conceptual; està més enllà de les idees, dels conceptes, de l'intel·lecte i del jo. La ment no pot accedir a la Consciència que es troba en el cor de tothom.

Com veus tot això del canvi d'Era en el que se suposa que hem entrat?

Francament, no en sé res... Que les coses puguin canviar de sobte des d'un nivell còsmic-planetari és quelcom que se m'escapa. És obvi que qualsevol canvi en els astres ens pot afectar... Sigui com sigui, no hem d'esperar que tot ens vingui donat de cop des de fora. Com a iogui, crec en el canvi que es dona en nosaltres en la mesura que el provoquem amb la pràctica, la contemplació i la gràcia. Per mitjà de la ferma determinació i la indagació (*vichara*) podem arribar a transcendir el propi personatge per arribar a allò que És... No podem oblidar mai la necessitat de transformació diària a nivell personal. L'Univers canvia en la mesura que jo he canviat. Sempre veurem les coses segons la nostra projecció i el nostre propi grau de puresa.

Què ens pots dir de l'ego espiritual?

Hem de tenir clar que tots som divins en la mesura que no som "personatges". A mesura que podem aparcar el nostre jo, la divinitat brilla. El considerar-nos divins no ha de ser una medalla, sinó un cop a l'ego. El personatge espiritual pot arribar a ser molt perillós. L'autèntica espiritualitat es troba en la humilitat i en la no identificació.

És imprescindible l'acompanyament d'un guru per transitar el camí de la Veritat?

Si més no, pot ser de gran ajuda i és molt recomanable. Un bon mestre és un gran mitjà perquè t'ensenyarà adequadament en funció de la teva constitució i et farà de mirall per veure coses que potser sol mai veuries. Segons l'hinduisme, tots els camins comencen arrel d'un mestre. Es quan et connectes amb el seu flux d'energia i amb la seva gràcia que llavors creixes... És una unió que no es pot forçar i que arriba quan ha d'arribar, quan un es troba suficientment obert i disposat. No obstant, qualsevol moment és bo per endinsar-se en qualsevol tradició, encara que només sigui amb lectures per començar.

Què és el que més et va sorprendre en el teu contacte amb altres *swamis* i *mahatmas*?

La seva absoluta naturalitat i espontaneïtat, com nens savis... I també la seva compassió, proximitat i dedicació. Recordo especialment la gran dedicació del meu mestre, que viatjava incansablement per amor cap al seu propi mestre, per ser el transmissor de les seves ensenyances i que aquestes poguessin arribar a molta gent. És així com la tradició es manté viva.

Quin creus que podria ser el missatge de Swami Muktananda pels temps actuals?

Crec que seria el mateix missatge que ens va transmetre sempre fins al darrer dia de la seva vida física: "Honra el teu propi Ésser. Respecta el teu propi Ésser. Medita en el teu Ésser. *Brahman*, l'Absolut, la divinitat és dins teu com la teva pròpia Essència". Sempre ens deia: "Busca dins teu. No us falta res, ja esteu complets, adoneu-vos-en". Si t'adones que ja estàs complet, perfecte. Si no, doncs medita, contempla, fes Hatha loga, canta mantres...

Per què vas decidir tornar a Occident?

Doncs no vaig decidir-ho... Vaig venir per passar una temporada i des d'aleshores han passat ja tres anys de forma molt ràpida. Després dels anys a l'Índia em sentia complet i satisfet, i un cop aquí, s'han anat encadenant tot un seguit d'activitats que m'han permès compartir les ensenyances i m'han portat a escriure el llibre que ara es publica. Poder compartir aquest camí cap a la plenitud m'omple de joia.

Què podem trobar en aquest llibre?

És una introducció a l'hinduisme en català, que crec que fins ara no existia. Està basat en els textos tradicionals, i entre d'altres, podem trobar capítols dedicats als Vedas, les Upanishads, la Bhagavad Gita, la sacralitat de la vida, els diferents camins dins del loga, al culte, temple i peregrinatge, a l'hinduisme i el món modern... És una breu introducció al Dharma hindú basada en les fonts genuïnes. He gaudit molt tot el procés de creació i espero que pugui ser útil.

Una plegaria pel 2013 per acabar...

Que el màxim nombre de persones trobin la plenitud en el seu cor. Que tots els éssers, els humans, els animals, les plantes...

puguin ser feliços i gaudir de benestar. Tal com diuen els mantres de les Upanishads:

Sarve Bhavantu Sukhinah
Que tots els éssers siguin feliços!

Entrevista: Daniel Gomis

Fotos: Anna Moya

Més informació sobre les activitats i els seminaris de Swami Satyananda:

www.advaitavidya.org

advaitavidya@gmail.com

[PORTADA](#) | [ACTUALITAT](#) | [IOGA I...](#) | [RESPIRA](#) | [TXAKRES](#) | [TERÀPIES](#) | [L'OPINIÓ](#) | [L'ENTREVISTA](#) | [SUBSCRIPTORS](#) | [A MÉS...](#) | [ARXIU](#)

Copyright 2009 by DotNetNuke Corporation | [Declaración de Privacidad](#) | [Términos de Uso](#)